

(24) minnesmärke!» och till denna öfversättning ville jag ansluta mig, med förbehåll att deri få inlägga den betydelse, att värden, rest öfver den förträfflige döde, skulle inför hvarje dålig man framhålla den hänsofnas lifsgerning, som ett efterföljansvärdt exempel. Endast så synes det mig vara möjligt att försvara förekomsten af **arkum**. Helst skulle jag dock vilja antaga, att **arkum** ej hör till adj. *argr*, hvares betydelse blott nödtvunget passar, ty prof. Bugges tydning härnedan tilltalar mig ej mera än min egen. Att finna det rätta är svårt. En god mening synes mig uppkomma genom att läsa runan **Y, k** som **þ**, liksom uti **krik gríð** D. I, 32; **kurkia** L. 1193 (B. 917, W. 200) torde väl ock ej heller kunna vara annat än ***þurkia þorgæir**. Inskriftens **arkum** gáfve sålunda ***arþum** (*h*)**arðum** och i bet. »hardy» är isl. *harðr* ett hedrande epitet, jfr i Oxf. *eiga harðan son, hinn vaskasti drengr ok hinn harðasti karlmaðr, þeir eru harðir ok hinir mestu barðagamenn*. Jfr *harðr* i *gæirþingi* L. 1184 enligt prof. Bugges tolkning här nedan. Prof. Bugge anmärker till detta ställe och till inskriften öfverhufvud följande: »Her kunde ogsaa henvises til Rafn, *Runeindskr. i Piræus* S. 158 og til Steph. II, 616. Stephens, som har benyttet 3 Kopier ældre end B., læser: **•• ka • lit • hakua**; fremdeles **toa** for **toh**; **ikiþiura blinta**; **mükiþ** og **mini** for **mani**.

Rafn forstaar förste Navn som *Ingi* og översätter *pau Ingiþóva* ved »han og Ingethora». Jeg översätter ligesaa og forstaar ligeledes förste Navn som Mandnavn. Men jeg forstaar **kalit** (saa B.) enten som **kali lit** eller som **kal lit**. **kalit** for **kali lit** er samme forkortede Skrivemaade som i **alit** D. II, 118 for **ali lit**, **snialat** L. 883 for **sniala lat**, **kisila** L. 324 for **kisila la**, se *Rökstenen* S. 29. Nom. **kali** L. 1347, 1424; Accus. **kala** L. 1277, L. 1581. Det er, som Metret i L. 1277 viser, *Kali* der ogsaa er dansk og norsk, ikke *Kalli* for *Karli*. Derimod Accus. **kal** L. 582, L. 1278 vel *Kall* af *Karl*.

ikiþora synes rettere Læsning end **ikiþiura**. Ogsaa **bru aina** synes rettere end **blinta**; men da B. har **brí** og da **Þ** er paafaldende, kunde man formode, at **Þ** og **l** var feilläst for **r** og **l** for **þ**, altsaa **bro**. Talordet »én» er vel sat til, ikke som Modsætning til, at det er to Personer, som har ladet Broen gjøre, men i Modsætning til Udsagnet om, at Faderen har ladet Stenen hugge »efter sine to Sønner».

Efter Analogi af L. 483: **mírki mukit iftir man kuþan** og f. Ex. L. 583: **ranfastr lit kera marki þisun fir sial ikifatar** maa man formode, at det af **furir** styrede Ord betegner den eller dem, til hvis Minde Mindesmærket er sat. Udtrykket vilde være altfor utydeligt, hvis Meningen skulde være: »et stort Mindesmärke (vilde dette være, hvis det var sat) for en modlös Mand». Ved den almindelig